

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **M. H. V.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 2. 2019, č. j. CPR-8204-3/ČJ-2018-930310-V223, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2019, č. j. 52 A 3/2019 - 13,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „krajské ředitelství“) rozhodnutím ze dne 12. 2. 2019, č. j. KRPA-449279-27/ČJ-2017-000022, uložilo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění. Tímto rozhodnutím také stanovilo, že žalobci nelze po dobu 1 roku umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Žalobce byl vyhoštěn z důvodu, že pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalobce podal proti rozhodnutí krajského ředitelství odvolání, které žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla a rozhodnutí krajského ředitelství potvrdila.

[2] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Krajského soudu v Praze. Ten ji shora uvedeným rozsudkem zamítl.

[3] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností. Součástí kasační stížnosti stěžovatel učinil návrh na přiznání odkladného účinku. V doplnění tohoto návrhu tvrdil, že nucené vycestování z České republiky pro něj znamená nepoměrně větší újmu, než jaká může přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám. Uvedl, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu je újma hrozící stěžovateli z výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění zřejmá již z povahy tohoto rozhodnutí. Upozornil také na to, že pro řádný výkon jeho práva na spravedlivý proces je nezbytné, aby mohl setrvat na území České republiky. K právu na spravedlivý proces podle jeho názoru náleží také právo být v kontaktu se svým zástupcem a udělovat mu pokyny pro výkon zastoupení. Stěžovatel také uvedl, že přiznání odkladného účinku

kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. S ohledem na důvody jeho vyhoštění (stěžovatel si neprodloužil povolení k dlouhodobému pobytu, jelikož tento úkol svěřil zmocněnci, který jeho žádost opomněl podat), má stěžovatel za to, že jeho pobyt na území České republiky po dobu řízení o kasační stížnosti nepředstavuje žádné riziko, z něžž byl mohl vyplývat rozpor s veřejným zájmem.

[4] Stěžovatel se také domníval, že nepřiznáním odkladného účinku by došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho života. V České republice žije již téměř 14 let. Přistěhoval se sem, když mu bylo 12 let. Strávil zde většinu svého života, studoval zde a provozoval živnost. Sdílí společnou domácnost s matkou a strýcem. Českou republiku vnímá jako svůj domov a k Vietnamu nemá žádný vztah. Nepřiznáním odkladného účinku mu tak hrozí újma v podobě zpřetrhání vazeb vytvořených v České republice, opuštění rodiny a veškerého zázemí. Jednalo by se proto o silný zásah do jeho pracovního, rodinného a soukromého života. Stěžovatel současně nemá za to, že by jakákoli újma v důsledku přiznání odkladného účinku kasační stížnosti hrozila jiným osobám.

[5] Žalovaná ve vyjádření vyslovila nesouhlas s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti. Uvedla, že nesouhlasí s tím, aby zásah do práva cizince na spravedlivý proces představoval obecný nástroj pro další legalizaci jeho pobytu. Přiznání odkladného účinku by bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, kterým je požadavek, aby se na území České republiky zdržovali pouze ti cizinci, kteří dodržují a respektují její právní řád. Má-li být správní opatření účinné, musí jeho účinky nastat co nejdříve po spáchání protiprávního jednání. Legalizaci pobytu cizinců na území České republiky z důvodu využití všech opravných prostředků v rámci správního a soudního řízení je bezdůvodně prodlužována doba jejich dalšího pobytu. Navrhla proto, aby kasační stížnosti odkladný účinek přiznán nebyl.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku a dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro vyhovění tomuto návrhu podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.

[7] Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, *jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[8] Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou zásadně individuální, závislé na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel zpravidla poukazem na konkrétní skutkové okolnosti případu. Pokud jde o splnění druhého zákonného předpokladu, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, soud vychází z povahy věci, z obsahu spisového materiálu, případně z vyjádření účastníků řízení o kasační stížnosti.

[9] Nejvyšší správní soud nicméně konstantně judikuje, že je-li přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, je újma hrozící stěžovateli

pokračování

z jeho výkonu zřejmá již ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého a rodinného života. K tomu musí soud přihlídnout i tehdy, jestliže stěžovatel v žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti netvrdí konkrétní skutkové okolnosti svého případu ani nenavrhuje důkazy k jejich prokázání (srov. zejména usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25, a dále např. usnesení ze dne 30. 3. 2016, č. j. 2 Azs 9/2016 – 22).

[10] Vyhošťovanému cizinci je tedy obvykle zachována možnost setrvat na území České republiky i po dobu probíhajícího řízení o jeho kasační stížnosti [žaloba ve věci rozhodnutí o vyhoštění cizince má přitom odkladný účinek ex lege, ledaže byl cizinec vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu (srov. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců)], neboť pro případ, že by byl se svou kasační stížností úspěšný, nelze vyloučit příčinnou souvislost mezi důsledky realizace rozhodnutí o vyhoštění a možným vznikem bezprávné újmy. Takovou újmu lze zásadně považovat za velmi výrazně zasahující právní sféru cizince (stěžovatele), často i s nevratnými důsledky (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25).

[11] S ohledem na shora uvedené má Nejvyšší správní soud za to, že ve vztahu ke kasační stížnosti stěžovatele je namísto odkladný účinek přiznat, neboť jinak by stěžovatel mohl utrpět újmu nikoliv zanedbatelnou. Současně pokládá Nejvyšší správní soud za nepravděpodobné, že by v případě přiznání odkladného účinku kasační stížnosti hrozila újma třetím osobám, jelikož tomu žádné indicie nenasvědčují. Nejvyšší správní soud rovněž neshledal existenci skutečností, pro které by přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Bez významu přitom není ani to, že souzená věc musí být soudy řešena přednostně (§ 56 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), a doba, po kterou budou sistovány účinky napadeného rozsudku (potažmo napadeného rozhodnutí), tak bude jen krátká a shoduje se délkou řízení o kasační stížnosti.

[12] V posuzovaném případě jsou naplněny všechny shora vymezené podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud proto kasační stížnosti odkladný účinek přiznal.

[13] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

[14] Ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly, může Nejvyšší správní soud toto usnesení i bez návrhu zrušit (§ 73 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 107 odst. 1 téhož zákona).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 20. června 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu